

# רוחמתי ופיומתי הענקיים האצחיקים

## תומר רוזן גרייס

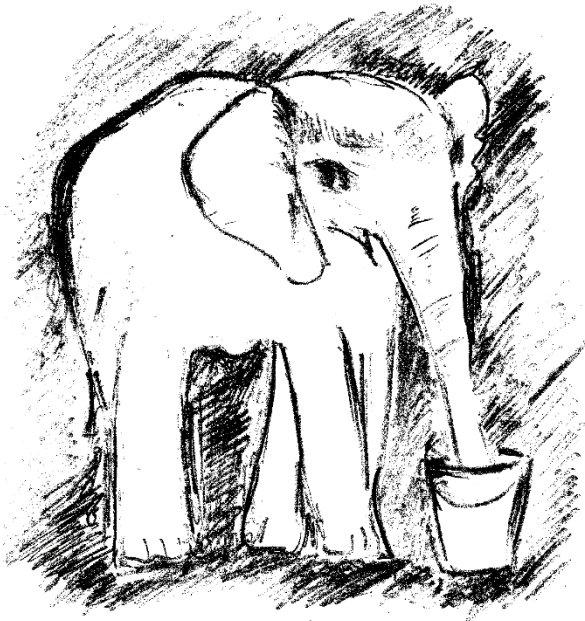
### פרק שנים-עשר: פילפילי צמא מאוד

למחרת בבקר, בומלי ישן כל כך טוב שהוא המשיך לישון הרבה זמן. לפתע פתאום, הוא התעורר מקול חזק שנשמע ממש קרוב לחלון שלו.

הוא קם ממטתו הענקית, נגש אל החלון – ומה הוא ראה? זה היה פילפילי, שהרים את החדק שלו גבוה והריע בו תרועה רמה ונחזקה, כמו של חצוצרה. הוא הריע שוב ושוב, עד שלבומלי זה נשמע כאילו הוא ממש נואש.

”פילפילי, מה קרה?” שאל בומלי.

אבל פילים לא מדברים בשפת הענקים, ולכן פילפילי רק המשיך לצפר ולהריע בחדקו.



”טוב, טוב אני בא אליך!” קרא בומלי ומהר החוצה. כשהגיע אל פילפילי, הפיל הוריד את החדק שלו והצביע שוב ושוב על הברז שבחצר.

”אהה, עכשו אני מבין! אתה פשוט צמא!” אמר בומלי, ”בוא אני אתן לך לשותות.” הוא מלא לפיל את הדלי שלו, ופילפילי שתה את כל הדלי בשתי שניות בדיוק – והמשיך לתקע בחדקו כמו בחצוצרה.

”טוב, טוב, פילפילי, אתה רוצה עוד מים, אני מבין,” אמר בומלי.

ובומלי הבין לאט לאט, שיש בעיה – בעיה גדולה. כי פילים צריכים הרבה מים. הם לא רק צריכים לשותות הרבה, אלא הם אוהבים גם להשתקשף במים, ולהרטב ממים, ולהתיז מים על סביבותיהם, ולעשות לאחרים ולעצמם מקלחת בעזרת החדק שלהם.

והם לא אוהבים להצטרף שמישהו אחר גביא להם את המים שלהם – הם רוצים לקחת את המים שלהם בעצמם! וזאת בעיה גדולה, כי בומלי גר על גבעה, שעליה לא היה שום נחל. כל הנחלים היו למטה בעמק, וגם הנהר הגדול היה בעמק אחד.

ובומלי הבין, שפילפילי פשוט לא יוכל לגור אצלו בשדה... והוא הרגיש די עצוב בגלל זה.

"אני מבין עכשיו", הוא אמר לפילפילי ולטף את מצחו. "אנחנו נדבר על זה עם רומלי, כשהוא יבוא עד מעט. בינתיים – הנה, קח עוד מים", אמר בומלי ומלא לו שוב את הדלי.

בדיוק אז הופיע רומלי, שטפס על הגבעה וביא לבקר אותם.

"רומלי", קרא בומלי, "אתה יודע שפילפילי מסכן? הוא צריך המון מים, ואין לי שום נחל בחצר. אני חושב שאני מכרח למצא לו מקום אחר לגור בו."

רומלי דוקא הבין מיז את המצב, והוא ישב וחשב. ענקים לא תמיד חושבים כל כך מהר, אבל הפעם היה לו דוקא רעיון כמעט מיז – אולי בגלל שזה היה עדין די מקדם בבקר.

"בומלי, אם פילפילי צריך לגור ליד נחל – אז בוא נחפש לו נחל!"

"זה באמת רעיון טוב, רומלי!" אמר בומלי, "אידך לא חשבתני על זה בעצמי?"

בומלי הודיע לאמא ואבא שלו שהם יוצאים לטיול ארוך בעמק לכל היום, ויצא עם רומלי ועם פילפילי לחפש לפילפילי נחל.



הם עברו נחל אחד שהיה קטן וצר מדי, כך שפילפילי לא היה יכול בכלל להכנס אליו. והם עברו עוד נחל, שזרם מתחת לסבך של שיחים קוצניים. לכן הם המשיכו ללכת בעמק שבין הגבעות, ומשם עברו לעוד עמק ולעוד עמק – עד שהגיעו לפתע אל עמק קטן בין שתי גבעות ירקרות, שבו זרם נחל שנראה יותר כמו נהר קטן, והיה לו מפל שמתחתיו הייתה ברכה שבה נקוו המים מן המפל לפני שהם זרמו הלאה בנחל.

מסביב היה עצי תאנה ולבנה ואשור, וסביבם היו פרי עשב ירקנים ובהם פרחים אדמים וצהובים ולבנים.

זה היה מקום כל כך מקסים, שמיד ידעו רומלי ובומלי שפילפילי בטח יאהב אותו מאוד.

והם צדקו.

פילפילי לא נעצר ללבש בגד ים, או לחשב קצת, או להגיד משהו. הוא פשוט הריע תרועת שמחה בהדקו, ונדהר אל המים. מעודם לא ראו רומלי ובומלי פיל שמח כל כך. הוא רקד במים והתיז מים על כל סביבותיו. הוא שחה ועמד וקפץ וזנק ושוב נעמד ופשוט שאב מים ושטה והתיז על גבו מים כמו במקלחת.

הוא היה פיל מאשר.

"בומלי, בוא נכנס אתו למים," התלהב רומלי, וכבר פשט את בגדיו, נשאר במכנסונוי הקצרים ונדהר לתוך המים ליד הפיל.

וכך עשה גם בומלי.

הם בלו שעה נפלאה במים, צוחקים ומתיזים ומקבלים מהפיל מקלחת.

פילפילי גם נעמד בכונה מתחת למפל והראה לרומלי ולבומלי כמה זה נעים פשהמפל רוחץ לו את הגב.

פשרומלי ובומלי יצאו לבסוף מן המים, הם ישבו להתניבש בשמש ודברו.

"רומלי, נראה לי שפילפילי צריך לגור פה," אמר בומלי.

"כן, זה ברור," אמר רומלי.

"אז מה יהיה אתנו?" שאל בומלי. "זאת אומרת, אנחנו אתו, לא? הוא שלנו, לא?"

"נכון, בומלי, אני מבין," ענה רומלי. "אתה רוצה להשאר אתו, אבל זה די רחוק מהבית שלך."

"כן, בדיוק," אמר בומלי, "אז אני לא יודע מה לעשות..."



שניהם שתקו זמן מה ושקעו במחשבות.

"אתה יודע משהו?" אמר פתאום רומלי וקם על רגליו.

"מה?" שאל בומלי ונעמד גם הוא.

"פתאום חשבתי, שאנחנו כבר בעצם די גדולים," אמר רומלי.

"די גדולים? אנחנו ממש גדולים!" השיב בומלי. "תראה איזה גדל אנחנו!"

"כן, ברור, אני יודע שיש לנו גוף גדול, אבל אני מתכוון שאנחנו די גדולים, זאת אומרת... בוגרים כאלה..."  
אמר רומלי.

"אהה... עכשו אני מבין למה אתה מתכוון," קרא בומלי. "אתה מתכוון, שכבר היינו יכולים לעבר לגור במקום אחר בעצמנו?"

"כן, סוף סוף הבנת!" קרא רומלי.

"נכון, זה קצת אפלו מצחיק אולי, שאנחנו עדין גרים עם אבא ואמא שלנו," אמר בומלי.

"ואם היינו יכולים להחליט בעצמנו, אז היינו יכולים להחליט לגור פה עם פילפילי," השלים רומלי את המחשבה המפתיעה הזאת.

"כן, רעיון אדיר! בוא נעבר לגור כאן!" התלהב בומלי. "אנחנו יכולים לבנות פה בית מעץ..."

"או אפלו שני בתים..." הוסיף רומלי.

"נכון, ואלה יהיו הבתים רק שלנו!" קרא בומלי בשמחה ובהתלהבות. הוא היה כל כך מאשר למחשבה הזאת, שהוא תפס את רומלי והתחיל לנסות לרקד אתו.

למה רק לנסות? כי ברגע שהוא התחיל, הוא בטעות דחף אותו, ורומלי נפל והתגלגל על האדמה. ורומלי נפל

עליו, ואז התחיל כל הענין הזה מחדש, שאחד מהם דחף את השני, ואחד קם, ואז השני נופל, עד שהם ותררו בסוף ונשארו לשבת.

הם המשיכו לשבת ככה שעה ארבה, שבה הם שוחחו הרבה יותר ממה שענקים רגילים לשוחח. היה להם המון על מה לדבר, כי הם תכננו איך הם יבנו לעצמם בית מעץ ליד האגם הקסום הזה, בעמק שבין הגבעות. הם אפלו תכננו לבנות לפילפילי סככה משלו, כדי שהוא לא ירטב מדי בחורף.

